

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๘๐/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง

นายจรัญ ติตผาย ผู้คัดค้านที่ ๑

นางสาวทรัพย์ แบ่งครसार ผู้คัดค้านที่ ๒

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ทางใต้สวนผู้ร้องนำสืบว่า เจ้าพนักงานกับพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงานปปง. ตรวจค้นบ้านเลขที่ ๒๒ ม. ๕ ต. ตาหลังใน อ. วังน้ำเย็น จ. สระแก้ว ของผู้คัดค้านทั้งสองเนื่องจากมีพฤติกรรมจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ทำการยี่ดรอยนต์หมายเลขทะเบียน บง ๗๔๙๘ สระแก้ว กับทรัพย์สินอื่นรวม ๒๗ รายการ ผู้คัดค้านทั้งสอง รับว่าเคยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โดยนำเงินที่ได้บางส่วนไปซื้อรถยนต์คันที่ถูกยึดและปรับปรุงบ้านที่อยู่อาศัย รวมทั้งนำไปซื้อทรัพย์สินที่ถูกยึด พนักงานเจ้าหน้าที่ ปปปง. ดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สิน พบว่ามีบัญชีเงินฝาก ที่ธนาคารนครหลวงไทยจำกัด (มหาชน) สาขาวังน้ำเย็นอีก ๑ รายการ และเชื่อว่าทรัพย์สินที่ตรวจยึดเป็น ทรัพย์สินเกี่ยวกับการกระทำความผิด คณะกรรมการธุรกรรมพิจารณาแล้วมีมติให้เลขาธิการ ปปปง. ส่งเรื่องให้ ผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้

ผู้คัดค้านทั้งสองนำสืบว่า

๑) ผู้คัดค้านที่ ๑ ประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา อยู่กินฉันสามีภริยา กับ นาง. ศ นอกจากนี้ยังประกอบ อาชีพเลี้ยงสุกรจำหน่าย ปี ๒๕๓๘ เลิกกับนาง. ศ. และได้อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้คัดค้านที่ ๒ มีรายได้จากการ จำหน่ายข้าวปีละ ๓๐,๐๐๐ บาท ข้าวโพดปีละ ๘๐,๐๐๐ - ๑๐๐,๐๐๐ บาท หน่อไม้ปีละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นำเงินที่ได้ไปซื้อรถยนต์ใช้บรรทุกผลไม้ขายมีรายได้ปีละ ๑๔๐,๐๐๐ บาท

๒) ผู้คัดค้านที่ ๒ จำหน่ายข้าวโพด เมื่อมีรายได้ก็นำไปซื้อเครื่องประดับ รวมทั้งรถยนต์กระบะ มีเงิน ฝากธนาคาร ส่วนอาวุธปืนพกออโตเมติกขนาด ๙ มิลลิเมตร เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อจากรายได้จากการ จำหน่ายข้าวโพด พระเลี่ยมทองจำนวน ๕ องค์ เป็นทรัพย์สินที่บิดาผู้คัดค้านที่ ๑ มอบให้ สร้อยคอทองคำพร้อม พระเลี่ยมทอง ๑ องค์ เป็นทรัพย์สินซื้อจากรายได้จากการค้าขาย สร้อยคอลูกบิดสีดำพร้อมพระเลี่ยมทองเป็น ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ สร้อยข้อมือทองคำได้มาจากย่า และมอบให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ไว้ แหวนทองประดับหัว พลอยซื้อจากรายได้จากการค้าขายและบางวงซื้อมาจากประเทศกัมพูชา นาฬิกาข้อมือ ๒ เรือน เป็นของตน จำนวน ๑ เรือน โดยสามีเดิมซื้อให้ ส่วนอีก ๑ เรือน เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ ต่างหู ๓ คู่ ซื้อมาจากตลาดโรงเกลือ รอยนต์ยี่ห้อฮือซุช หมายเลขทะเบียน บง ๗๔๙๘ สระแก้ว ซื้อจากเงินค่าขายรถยนต์คันเก่าและเงินได้จากการขาย ที่ดิน จำนวน ๔๕,๘๘๐ บาท เป็นของผู้คัดค้านที่ ๒ ได้จากการขายผลไม้ ส่วนเงินฝากในบัญชีธนาคาร

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ทรัพย์สินจำนวน ๑๒ รายการเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่

เห็นว่า แม้ผู้ร้องไม่มีพยานรู้เห็นในขณะที่ยึดค้ำค้ำทั้งสองจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ และจากการตรวจค้นบ้านผู้ค้ำค้ำไม่พบยาเสพติดให้โทษก็ตาม แต่ได้ความจากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอก ก. พยานผู้ร้องกับได้ความตามที่พันตำรวจตรี ข. พยานผู้ร้องเบิกความเกี่ยวกับคดีนี้และเมื่อศาลฎีกาตรวจดูเอกสารแล้วปรากฏว่าผู้ค้ำค้ำทั้งสองให้การยอมรับว่าเคยจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจริง เห็นว่า ผู้ค้ำค้ำทั้งสองไม่น่าจะให้การปรักปรำตนเองหากไม่เป็นความจริง

นอกจากนี้ยังได้ความจากคำเบิกความของ พนักงานเจ้าหน้าที่ของ ปปง. ว่าเป็นผู้สอบคำให้การผู้ค้ำค้ำทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง ผู้ค้ำค้ำที่ ๑ ให้การว่าเคยร่วมกับผู้ค้ำค้ำที่ ๒ ขายยาเสพติดให้โทษตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ จนถึงปี ๒๕๔๒ ส่วนผู้ค้ำค้ำที่ ๒ ก็ให้การในทำนองเดียวกัน เมื่อศาลฎีกาตรวจดูคำให้การแล้ว ปรากฏว่าผู้ค้ำค้ำที่ ๑ ให้การว่าร่วมกับผู้ค้ำค้ำที่ ๒ ขายเมทแอมเฟตามีนตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๔๐ นานถึง ๑ - ๒ ปี นำเงินที่ได้บางส่วนไปซื้อทรัพย์สิน ส่วนผู้ค้ำค้ำที่ ๒ ก็ให้การในทำนองเดียวกัน เช่นนี้ คำให้การของผู้ค้ำค้ำทั้งสองภายหลังจากที่ผู้ค้ำค้ำทั้งสองให้การในทำนองเดียวกันกับที่เคยให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจนานเกือบ ๔ เดือน แม้คำให้การทั้งสองครั้งเป็นพยานบอกเล่าก็เชื่อว่าผู้ค้ำค้ำทั้งสองให้การตามความเป็นจริง และแม้จะ ได้ความว่าทรัพย์สินที่ยึดและอายัดตามคำร้องเป็นของผู้ค้ำค้ำทั้งสอง ไม่มีปัญหาให้ต้องวินิจฉัยว่าผู้ค้ำค้ำเป็นเจ้าของที่แท้จริงหรือรับโอนทรัพย์สินโดยสุจริต มีคำตอบแทนหรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกฤษฎาธารณะอันจะต้องพิจารณาถึงข้อสันนิษฐานตามกฎหมายดังที่ผู้ร้องยกขึ้นฎีกา แต่เมื่อได้ความจากคำเบิกความของพันตำรวจตรี อ. พยานผู้ร้องเบิกความด้วยว่าได้สืบสวนพฤติกรรมของผู้ค้ำค้ำที่ ๑ ทราบว่า ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน กับผู้ร้องยังมีนาย ธ. ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๔ ตำบลตาหลังใน เป็นพยานเบิกความในทำนองว่า ผู้ค้ำค้ำทั้งสองมีฐานะดีเกินกว่าการประกอบอาชีพตามปกติ ผิดกับชาวบ้านทั่วไปในหมู่บ้านซึ่งประกอบอาชีพอย่างเดียวกัน

จึงต้องพิจารณาทรัพย์สินแต่ละรายการ ว่า เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ ดังนี้

๑. เงินสด (ธนบัตรรัฐบาลไทยชนิดต่างๆ) จำนวน ๔๕,๘๙๐ บาท (ทรัพย์สินรายการที่ ๒๑ ถึง ๒๕)

เห็นว่า เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นยึดได้จากบ้านผู้ค้ำค้ำทั้งสองเมื่อปี ๒๕๔๔ อันเป็นเวลาภายหลังจากผู้ค้ำค้ำทั้งสองให้การว่าเลิกจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนมาแล้วถึง ๒ ปี ผู้ร้องไม่มีพยานรู้เห็นการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของผู้ค้ำค้ำ เมื่อผู้ค้ำค้ำมีอาชีพขายผลไม้และทำไร่ ผู้ค้ำค้ำที่ ๒ ให้การว่า เงินสดดังกล่าวเป็นเงินที่ได้มาจากการขายผลไม้และขายที่ดินให้แก่ นาย ว. จำนวน ๔ ไร่ รวมทั้งยื่นคำค้ำค้ำและเบิกความมาโดยตลอดว่าเป็นเงินที่ได้จากการค้าขายผลไม้และกำไรที่ได้จากการค้าขาย ดังนั้น พยานหลักฐานของผู้ร้องจึงไม่

๒. อาวุธปืนพกสั้นอัตโนมัติขนาด ๙ มิลลิเมตร ทะเบียน ๑๙๐๗๘๑๘ พร้อมซองบรรจุกระสุน (แม็กกาซีน) จำนวน ๑ อัน และลูกกระสุนปืน จำนวน ๑๑ นัด (ทรัพย์สินรายการที่ ๑)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่า ซื้อเมื่อวันที่ ๒๕๔๔ โดยไม่ระบุว่ามีเงินรายได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนไปซื้อ ทั้งเป็นการซื้อหลังจากผู้คัดค้านที่ ๑ เลิกขายเมทแอมเฟตามีนแล้ว ๒ ปี รวมทั้งชั้นพิจารณาผู้คัดค้านที่ ๑ ยังเบิกความยืนยันว่าซื้อโดยเงินรายได้จากการประกอบอาชีพค้าขาย เช่นนี้ ข้อเท็จจริงไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จึงต้องคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๓. พระเครื่องเหลี่ยมทอง ๕ องค์ (ทรัพย์สินรายการที่ ๔ และ ๕)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่าพระ ร.๕ ๑ องค์ นาย ข. พี่ชายของผู้คัดค้านเป็นผู้ซื้อให้ในราคา ๑,๐๐๐ บาท ส่วนพระสมเด็จ ๒ องค์ กับพระรูปเหมือน ๒ องค์ นั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่า พระ ๒ องค์แรกบิดาให้มา ส่วนพระ ๒ องค์หลัง เป็นการนำพระเก่าของผู้คัดค้านที่ ๒ ไปแลกกับเพื่อน เช่นนี้ พระเครื่องดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่มีราคาเล็กน้อยและมีไว้สักระยะบูชา ย่อมมีการมอบให้แก่กันได้ตามประเพณีนิยม ข้อเท็จจริงไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จึงต้องที่จะคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๔. สร้อยคอทองคำ ๑ เส้น (ทรัพย์สินรายการที่ ๗)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า ซื้อจากร้านทองในราคา ๒๔,๐๐๐ บาท ๓ - ๔ ปี มาแล้วโดยเงินที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แต่ในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านที่ ๒ เบิกความว่า ซื้อโดยเงินที่ได้จากการค้าขาย เช่นนี้ ระยะเวลาที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่าซื้อมานั้น จึงเป็นช่วงปี ๒๕๔๐ ถึง ๒๕๔๑ ที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ยังจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนอยู่ข้อเท็จจริงจึงเชื่อว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจึงต้องมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๕. สร้อยคอทองคำพร้อมพระเหลี่ยมทอง ๑ องค์ (ทรัพย์สินรายการที่ ๘)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า ซื้อจากร้านทองในราคา ๒๙,๐๐๐ บาท โดยเงินที่ได้จากการขายข้าวโพด เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๔๔ ในชั้นพิจารณาเบิกความว่า ซื้อโดยเงินที่ได้จากการค้าขาย เช่นนี้ ปีที่ผู้คัดค้านซื้อมานั้น ผู้คัดค้านเลิกจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแล้วนานถึง ๒ ปี เชื่อว่าผู้คัดค้านที่ ๒ นำเงินที่ได้จากการขายข้าวโพดไปซื้อจริง ข้อเท็จจริงไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จึงต้องคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๖. สร้อยคอลูกปัดสีดำพร้อมพระเหลี่ยมทอง ๑ องค์ (ทรัพย์สินรายการที่ ๑๑)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่า สั่งทำสร้อยจากร้านทองในราคา ๑๓,๐๐๐ บาท ส่วนพระเหลี่ยมทอง ได้รับจากบิดาแล้วนำไปเลี่ยมทองคำ ในชั้นพิจารณาเบิกความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้รับสร้อยพร้อมกับพระเหลี่ยมทองคำจากบิดา เช่นนี้ แม้ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ได้เบิกความให้ชัดเจนว่าซื้อหรือได้รับมาในปีใด แต่ในคำให้การในชั้นพนักงานสอบสวนผู้คัดค้านที่ ๑ ก็ไม่ได้รับว่านำเงินจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนไปซื้อ เมื่อผู้ร้องไม่ได้นำสืบ

๗. สร้อยข้อมือทองคำ ๒ เส้น (ทรัพย์สินรายการที่ ๙ และ ๑๐)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า สร้อยข้อมือ (รายการที่ ๙) ซื้อมาจากร้านในราคา ๑๖,๐๐๐ บาท โดยเงินที่ได้มาจากการขายผลไม้ ส่วนสร้อยข้อมือ (รายการที่ ๑๐) ราคา ๒๒,๐๐๐ บาท นั้น ซื้อโดยเงินที่ได้จากการถูกสลากกินรวบก่อนให้การ ๒ ถึง ๓ เดือน แม้ในชั้นพิจารณาเบิกความว่า ได้รับจากย่าของผู้คัดค้านที่ ๒ แต่พยานหลักฐานของผู้ร้องก็ยังไม่แน่ชัดว่าผู้คัดค้านทั้งสองได้ทรัพย์สินดังกล่าวมาเมื่อใด ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงต้องคืนให้แก่ผู้ร้องทั้งสองไป

๘. แหวนทองคำประดับด้วยหัวพลอยและเพชรซี่กจำนวน ๑๒ วง (ทรัพย์สินรายการที่ ๑๒ ถึง ๑๖)

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า แหวน ๕ วง (รายการที่ ๑๒) ซื้อมาโดยรายได้จากการขายข้าวเมื่อ ๑๐ กว่าปี มาแล้ว แหวน ๑ วง (รายการที่ ๑๔) ซื้อมาจากจังหวัดจันทบุรี แหวน ๓ วง (รายการที่ ๑๕) ซื้อโดยเงินที่ได้จากการขายผลไม้และหน่อไม้ ๒ เดือน ถึง ๓ เดือน ก่อนให้การและแหวน ๑ วง (รายการที่ ๑๖) ซื้อจากจังหวัดจันทบุรีหลายปีมาแล้ว ส่วนผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่าในจำนวนแหวน ๒ วง (รายการที่ ๑๓) จำนวน ๑ วง ซื้อมาจากร้าน ส่วนอีก ๑ วง นำพลอยไปให้ร้านทำแหวนให้ โดยที่ผู้คัดค้านทั้งสองไม่ได้ให้การว่านำเงินที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนไปซื้อ และในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านที่ ๒ ก็เบิกความว่า ซื้อโดยรายได้จากการค้าขายพยานหลักฐานของผู้ร้องก็ไม่ชัดเจนว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่ได้โดยเงินจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ข้อเท็จจริงจึงไม่เพียงพอให้รับฟังได้ว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจึงต้องคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๙. นาฬิกาข้อมือจำนวน ๒ เรือน (ทรัพย์สินรายการที่ ๑๗ และ ๑๘)

เห็นว่า นาฬิกาข้อมือ (รายการที่ ๑๗) ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่า ซื้อมาเมื่อประมาณ ๔ ปีก่อนให้การ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่านาฬิกาข้อมือ (รายการที่ ๑๘) ซื้อจากตลาดโรงเกลือเมื่อหลายปีมาแล้ว โดยที่ผู้คัดค้านทั้งสองไม่ได้ให้การว่านำเงินที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนไปซื้อ ทั้งในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่า นาฬิกาข้อมือที่เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ นั้น ซื้อโดยเงินที่ได้จากการค้าขาย ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ เบิกความว่า นาฬิกาข้อมือที่เป็นของผู้คัดค้านที่ ๒ นั้น สามิเดิมซื้อให้ ทางด้านพยานหลักฐานของผู้ร้องนั้น ก็ไม่ชัดเจนว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่ซื้อโดยเงินรายได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงต้องคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๑๐. ต่างหูจำนวน ๓ คู่ (ทรัพย์สินรายการที่ ๑๙ และ ๒๐)

เห็นว่า ต่างหู ๑ คู่ (รายการที่ ๑๙) และต่างหู ๒ คู่ (รายการที่ ๒๐) ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า ซื้อจากตลาดโรงเกลือและจากร้านทองตามลำดับ โดยไม่ได้ให้การว่าซื้อโดยเงินที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ทั้งเมื่อพิจารณาถึงราคาและสภาพของทรัพย์สินแล้ว เป็นทรัพย์สินที่มีราคาเพียงเล็กน้อยที่พึงซื้อหามาประดับได้ ข้อเท็จจริงจึงไม่พอฟังว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงต้องคืนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสองไป

๑๑. รถยนต์นั่งส่วนบุคคล ยี่ห้อฮิซุซุ สีดำ หมายเลขทะเบียน บง ๗๔๙๘ สระแก้ว พร้อมคู่มือจดทะเบียน ๑ เล่ม คือทรัพย์สินรายการที่ ๒๖

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การว่าในการซื้อรถยนต์คันนี้โดยเงินที่ได้จากการขายรถยนต์หมายเลขทะเบียน บง ๒๙๕๘ สระแก้ว จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และเงินอีก ๒๐๐,๐๐๐ บาท ที่เก็บสะสมจากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน และการขายถุงพลาสติก ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่า นำเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่เก็บสะสมไว้มาซื้อเช่นเดียวกัน ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงต้องมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน

๑๒. เงินในบัญชีเงินฝากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาวังน้ำเย็น เลขที่บัญชี ๓๘๗-๒-๐๕๔๘๕-๐ ชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ คือทรัพย์สินรายการที่ ๓

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่ายอดเงินฝากในระยะเวลาระหว่างปี ๒๕๔๒ - ถึงปี ๒๕๔๓ เป็นเงินที่ได้จากการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นส่วนใหญ่และได้ถอนเงินดังกล่าวมาซื้อรถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ สีดำหมายเลขทะเบียน บง ๗๔๙๘ สระแก้ว ทั้งเมื่อศาลฎีกาตรวจดูสำเนาสมุดเงินฝากแล้ว ปรากฏว่าในช่วงปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ให้การว่าได้ร่วมกับผู้คัดค้านที่ ๑ จำหน่ายเมทแอมเฟตามีน มีเงินเข้าฝากในบัญชีดังกล่าวนี้ บ่อยมากผิดปกติและแต่ละครั้งมีจำนวนกว่าหนึ่งหมื่นบาทซึ่งเกินกว่าฐานะของผู้คัดค้านที่ ๒ ดังนั้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เงินในบัญชีเงินฝากดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงต้องให้มีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน

ดังที่วินิจฉัยมาแล้ว ที่ศาลล่างทั้งสองยกคำร้องของผู้ร้องนั้น ศาลฎีกาคณะคดีปกครองไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของผู้ร้องฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ทรัพย์สินลำดับ ๔, ๑๑ และ ๑๒ พร้อมดอกผลตกเป็นของแผ่นดินนอกจากนี้ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ